

Povestea celor două maluri

Pe malul unui râu lat și învolburat trăia o tânără femeie împreună cu soțul ei. Acesta era un om bun, muncitor și extrem de devotat, care îi oferea tot ce avea el mai bun. Totuși, femeia nu îl iubea; inima ei era goală și privea mereu cu melancolie spre celălalt mal al râului, care părea mereu mai verde și mai plin de promisiuni.

Într-o zi, ea zări pe malul opus un bărbat străin. Era înalt, frumos și purta haine mătăsoase care străluceau în soare. Privirile lor s-au întâlnit peste ape, iar ea s-a îndrăgostit pe loc de imaginea lui. Zi după zi, ei își făceau semne de departe, până când pasiunea ei a devenit atât de mare încât a decis să părăsească totul pentru el.

Femeia s-a dus la un luntraș și l-a rugat să o treacă apa. Luntrașul i-a cerut un preț simbolic, dar i-a spus: „Gândește-te bine, apa curge doar într-o direcție, iar drumul înapoi e mereu mai greu.” Ea nu a ascultat și a traversat râul.

Ajunsă pe celălalt mal, s-a aruncat în brațele bărbatului frumos. Au petrecut o zi împreună, dar spre seară, străinul a întrebat-o:

— Cum de ai lăsat casa ta și pe omul care te iubea pentru cineva pe care nici nu-l cunoști?

Ea i-a răspuns cu mândrie:

— Pentru că te-am văzut pe tine și am știut că ești mai frumos și că te iubesc mai mult decât pe el. Pentru tine am lăsat totul în urmă.

Bărbatul frumos s-a tras înapoi și privirea i s-a răcit.

— Dacă ai fost capabilă să părăsești un om care ți-a oferit totul și te-a respectat ani de zile, doar pentru că ai văzut un chip frumos la distanță, înseamnă că mâine vei face la fel cu mine dacă vei vedea pe altcineva. Nu pot avea încredere într-o femeie fără loialitate. Pleacă!

Rămasă singură și plângând, femeia a realizat greșeala făcută. S-a întors la luntraș și l-a implorat să o treacă înapoi pe malul ei. Cu mari eforturi, a ajuns din nou acasă. S-a dus la soțul ei, a căzut în genunchi și i-a cerut iertare, povestindu-i totul și cerându-i să o primească înapoi, promițând că de data aceasta îl va prețui.

Soțul s-a uitat la ea cu tristețe, dar nu s-a clintit:

— Când ai plecat, ai luat cu tine toată încrederea mea. Malul pe care stai acum este același, dar eu nu mai sunt același om. Nu te urăsc, dar nu mai pot iubi pe cineva care m-a tratat ca pe o rezervă în timp ce căuta ceva mai „frumos”. Drumul tău se termină aici, dar nu alături de mine.

Și astfel, femeia a rămas singură pe malul râului, pierzând și siguranța pe care o avea, și iluzia pe care o urmărise.

Morala asiatică: „*Cine aleargă după două luntre, cade în apă.*” Povestea avertizează că frumusețea exterioară este o iluzie, iar trădarea distruge singurul pod care nu mai poate fi reconstruit niciodată: încrederea.

Povestea pe care o descrii seamănă foarte mult cu o dilemă etică sau o parabolă budistă/orientală cunoscută sub numele de „**Femeia și maimuța**” sau, mai frecvent în testele de psihologie, ca „**Povestea de pe malul râului**”.

Deși există mai multe variante, structura este aceeași:

1. **Personajele:** O femeie, soțul/prietenul ei (care o iubește, dar ea pe el nu neapărat), un amant/străin frumos și, uneori, un luntraș (care cere o taxă morală sau materială pentru a o trece râul).
2. **Conflictul:** Femeia părăsește siguranța și devotamentul partenerului actual pentru a traversa apa către „celălalt mal”, atrasă de pasiunea pentru noul bărbat.
3. **Trădarea:** Odată ajunsă acolo, noul tip (amantul) o respinge pentru că o consideră nedemnă de încredere, din moment ce și-a părăsit partenerul inițial atât de ușor.
4. **Finalul:** Când ea încearcă să se întoarcă umilită la primul bărbat, acesta o refuză, spunându-i că nu poate primi înapoi pe cineva care l-a trădat pentru o simplă aparență sau o pasiune trecătoare.

Morala:

Această poveste este adesea folosită în **testele de valori morale** (precum „River Crossing

Dilemma”). Se cere publicului să ierarhizeze personajele de la cel mai „vinovat” la cel mai puțin „vinovat”.

În tradiția asiatică, ea servește ca lecție despre **Karma** și despre faptul că dorința (atașamentul de frumos/iluzie) duce la pierderea a ceea ce este real și stabil. Ea subliniază că odată ce încrederea este ruptă pe ambele maluri, persoana rămâne „între maluri”, singură.